

Datum van inontvangstneming : 20/09/2018

Zaak C-513/18

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

3 augustus 2018

Verwijzende rechter:

Commissione tributaria provinciale di Palermo (Italië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

13 juli 2018

Verzoekende partij:

Autoservizi Giordano società cooperativa

Verwerende partij:

Agenzia delle Dogane e dei Monopoli - Ufficio di Palermo

[OMISSIS]

DE COMMISSIONE TRIBUTARIA **PROVINCIALE DI PALERMO**

(BELASTINGRECHTER IN EERSTE AANLEG PALERMO; hierna: „CTP”)
[OMISSIS]

heeft de volgende

BESLISSING

gegeven

- op het beroep nr. [OMISSIS]

dat op 5 februari 2018 is ingesteld

- tegen de WEIGERING VAN ACCIJNSTERUGGAAF nr. 000028293594
[OMISSIS]

tegen:

AG. DOGANE E MONOPOLI [-] UFFICIO DELLE DOGANE DI PALERMO
(AGENTSCHAP VOOR DOUANE EN MONOPOLIES [-]
DOUANEKANTOOR PALERMO)

door de verzoekende partij:

AUTOSERVIZI GIORDANO SOCIETÀ COOPERATIVA

[OMISSIS]

[Or. 2]

In feite en in rechte

De coöperatieve vennootschap naar Italiaans recht Autoservizi Giordano soc. coop. is in beroep gekomen tegen het op 1 december 2017 bekendgemaakte besluit tot weigering, voor het derde kwartaal van het jaar 2017, van het belastingvoordeel voor commerciële gasolie als bedoeld in artikel 24 ter van decreto legislativo (wetsbesluit; hierna: „d. lgs.”) nr. 504/1995 [houdende de „geconsolideerde tekst van de wettelijke bepalingen inzake de belastingen op de productie en het verbruik en de bijbehorende strafrechtelijke en administratieve sancties”] en in artikel 7 van richtlijn 2003/96/EG.

Volgens de verzoekende partij vloeide het, tevergeefs aangevraagde, verlaagde accijnstarief voort uit de rechtstreekse toepasselijkheid van de communautaire regeling ten aanzien van de Staat, zodat de in het aangehaalde artikel 24 ter ingevoerde restrictie waarbij het bovengenoemde voordeel uitsluitend wordt verleend aan de daarin genoemde entiteiten, waaronder niet begrepen zijn de ondernemingen die, zoals de verzoekende partij, als bedrijfsactiviteit reizigers/passagiers vervoeren door middel van de verhuur van autobussen met chauffeur, als arbitrair en in strijd met de wet moet worden beschouwd.

Deze opvatting is overigens bevestigd door het standpunt dat de Europese Commissie op 20 februari 2017 op verzoek van de Associazione nazionale autotrasporti viaggiatori heeft ingenomen. Het overheidsorgaan had dus de interne regeling buiten toepassing moeten laten en het fiscaal voordeel moeten verlenen op grond van het rechtstreeks werkende artikel 7 van richtlijn 2003/96/EG.

Subsidiair is door de verzoekende partij verzocht om het Hof van Justitie krachtens artikel 267 VWEU bij prejudiciële verwijzing te vragen of artikel 7 van richtlijn 2003/96/EG aldus moet worden uitgelegd dat binnen de werkingssfeer ervan alle ondernemingen en entiteiten vallen die opereren in de sector van het personenvervoer per bus, daaronder begrepen de verhuur van bussen met chauffeur.

De Agenzia delle Dogane e dei Monopoli – Agenzia di Palermo [OMISSIS] heeft geconcludeerd tot verwerping van het beroep op grond dat artikel 7 van richtlijn

2003/96/EG niet rechtstreeks van toepassing is, aangezien deze richtlijn geen nauwkeurige bepalingen met rechtstreekse werking behelst.

[OMISSIS] *[procedure]*

De CTP Palermo is van oordeel dat het Hof van Justitie krachtens artikel 267 VWEU om een prejudiciële beslissing moet worden verzocht omtrent de vraag of artikel 7 van richtlijn 2003/96/EG in de weg staat aan een nationale bepaling als artikel 24 ter van d. lgs. nr. 504/1995, voor zover daarbij het voordeel van het verlaagde accijnstarief voor gasolie voor commercieel gebruik uitsluitend wordt verleend aan de specifiek aangeduide entiteiten, waarbij de werkingssfeer van het fiscaal voordeel wordt beperk ten opzichte van hetgeen in de Europese richtlijn is bepaald en waarbij met name de ondernemingen die opereren in de sector particulier personenvervoer door middel van de verhuur van bussen, daaronder begrepen de verhuur met chauffeur, van de fiscale facilitering worden uitgesloten.

Toepasselijke bepalingen

Er moet worden uitgegaan van richtlijn 2003/96/CE tot herstructurering van de regeling van de Europese Unie voor de belasting van energieproducten en elektriciteit. In casu zijn de overwegingen 18, 19 en 20 relevant, die als volgt luiden.

(18) „Energieproducten die worden gebruikt als motorbrandstof voor bepaalde industriële en commerciële doeleinden en energieproducten die worden gebruikt als brandstof voor verwarming, worden gewoonlijk lager belast dan energieproducten die voor de voortbeweging worden gebruikt.”

(19) „Om belasting te kunnen heffen op dieselbrandstof die gebruikt wordt door vervoerders met name die met intracommunautaire activiteiten, moet een specifieke behandeling mogelijk zijn, inclusief maatregelen met het oog op de invoering van een systeem van heffingen op het weggebruik, om de concurrentievervalsing die deze vervoerders zouden kunnen ondervinden te beperken.”

[Or. 3]

(20) „De lidstaten hebben wellicht behoefte aan een mogelijkheid om te differentiëren tussen commerciële en niet-commerciële diesel. Zij kunnen die mogelijkheid benutten om het verschil tussen de belastingheffing op niet-commerciële gasolie gebruikt voor voortbeweging en op benzine kleiner te maken.”

Voorts zijn de hierna volgende artikelen 4, 5, 6 en 7 van richtlijn 2003/96/EG van belang.

Artikel 4: „1. De belastingniveaus die de lidstaten toepassen op de in artikel 2 genoemde energieproducten en op elektriciteit, mogen niet onder de bij deze

richtlijn voorgeschreven minimumbelastingniveaus liggen. 2. Voor de toepassing van deze richtlijn wordt onder ‚belastingniveau’ verstaan het totaal van alle geheven indirecte belastingen (btw uitgezonderd), rechtstreeks of niet-rechtstreeks berekend over de hoeveelheid energieproducten en elektriciteit op het tijdstip van uitslag tot verbruik.”

Artikel 5: „De lidstaten kunnen, onder fiscaal toezicht, gedifferentieerde belastingniveaus toepassen in de volgende gevallen, op voorwaarde dat deze belastingniveaus niet onder de bij deze richtlijn voorgeschreven minimumbelastingniveaus liggen en verenigbaar zijn met het gemeenschapsrecht:

- wanneer de gedifferentieerde belastingniveaus rechtstreeks gekoppeld zijn aan de kwaliteit van het product;
- wanneer de gedifferentieerde belastingniveaus afhangen van kwantitatieve consumptieniveaus voor elektriciteit en energieproducten die voor verwarming worden gebruikt;
- voor de volgende vormen van gebruik: plaatselijk openbaar personenvervoer (taxi’s inbegrepen), afvalinzameling, strijdkrachten en overheidsadministraties, gehandicapten, ziekenauto’s;
- om onderscheid te maken tussen zakelijk en niet-zakelijk gebruik voor energieproducten en elektriciteit als bedoeld in de artikelen 9 en 10.”

Artikel 6: „Het staat de lidstaten vrij aan de bij deze richtlijn voorgeschreven belastingvrijstellingen of -verlagingen uitvoering te geven:

- a) rechtstreeks,
 - b) middels een gedifferentieerd belastingniveau
- of
- c) door het betaalde belastingbedrag geheel of gedeeltelijk terug te geven.”

Artikel 7: „1. Met ingang van 1 januari 2004 en vanaf 1 januari 2010 worden de minimumbelastingniveaus voor brandstoffen vastgesteld zoals beschreven in bijlage I.A.

Uiterlijk op 1 januari 2012 besluit de Raad aan de hand van een verslag en een voorstel van de Commissie, na raadpleging van het Europees Parlement, met eenparigheid van stemmen over de minimumbelastingniveaus voor gasolie voor een verdere periode beginnende op 1 januari 2013.

2. De lidstaten mogen onderscheid maken tussen commerciële en niet-commerciële aanwending van gasolie gebruikt voor voortbeweging, op voorwaarde dat de communautaire minimumbelastingniveaus gerespecteerd worden en het belastingniveau voor commerciële gasolie gebruikt voor

voortbeweging niet onder het op 1 januari 2003 geldende nationale belastingniveau daalt, niettegenstaande de in deze richtlijn bepaalde afwijkingen voor dit gebruik.

3. Onder commerciële gasolie gebruikt voor voortbeweging wordt verstaan gasolie gebruikt voor voortbeweging voor onderstaande doeleinden:

a) het vervoer van goederen voor eigen rekening of voor rekening van derden met een motorvoertuig of een samenstel van voertuigen dat uitsluitend bestemd is voor het goederenvervoer over de weg met een maximum toegelaten laadvermogen van 7,5 ton of meer bedraagt;

b) *het vervoer van personen, geregeld of occasioneel*, met een motorvoertuig van de categorieën M2 en M3 zoals omschreven in richtlijn 70/156/EEG van de Raad van 6 februari 1970 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de lidstaten betreffende de goedkeuring van motorvoertuigen en aanhangwagens daarvan.

4. Niettegenstaande lid 2 kunnen lidstaten die een systeem van heffingen op het weggebruik invoeren voor motorvoertuigen of samenstellen van voertuigen die uitsluitend bestemd zijn **[Or. 4]** voor het goederenvervoer over de weg, op door dergelijke voertuigen gebruikte gasolie een verlaagd belastingniveau toepassen dat lager is dan het op 1 januari 2003 geldende nationale belastingniveau, zolang de totale belastingdruk grotendeels gelijk blijft, de communautaire minimumbelastingniveaus gerespecteerd worden, en het op 1 januari 2003 geldende nationale belastingniveau voor gasolie gebruikt voor voortbeweging ten minste twee maal zo hoog is als het op 1 januari 2004 geldende minimumbelastingniveau.”

Wat het interne recht betreft, was voor inwerkingtreding van richtlijn 2003/96/EG in het Italiaanse recht een bijzondere regeling voor de in d. lgs. nr. 504/1995 opgenomen belastingen ingevoerd.

Met name artikel 5, lid 2, van decreto legge (voorlopig wetsbesluit; hierna: „d.l.”) nr. 452/2001, omgezet in wet nr. 16/2002, met als opschrift „Facilitering voor gasolie voor voortbeweging verbruikt door wegvervoerders”, bepaalde het volgende: „1. Met ingang van 1 januari 2002 tot en met 30 juni 2002 wordt het tarief opgenomen in bijlage I bij de geconsolideerde tekst van de wettelijke bepalingen inzake de belastingen op de productie en het verbruik en de bijbehorende strafrechtelijke en administratieve sancties, zoals opgenomen in d. lgs. nr. 504 van 26 oktober 1995, zoals gewijzigd, voor gasolie voor voortbeweging verbruikt door ondernemingen voor goederenvervoer met voertuigen met een totale maximummassa van meer dan 3,5 ton verlaagd ten opzichte van het op 31 december 2001 geldende tarief. 2. De in lid 1 bedoelde verlaging is ook van toepassing op de volgende entiteiten: a) lokale publieke instellingen en publieke ondernemingen die vervoersactiviteiten uitvoeren zoals bedoeld in d. lgs. nr. 422 van 19 november 1997 en in de regionale

uitvoeringswetten daarvan; b) ondernemingen die busvervoer verzorgen op nationaal, regionaal en lokaal niveau zoals bedoeld in wet nr. 1822 van 28 september 1939, verordening (EEG) nr. 684/92 van de Raad van 16 maart 1992, zoals gewijzigd, en de aangehaalde d. lgs. nr. 422 van 1997; c) publieke instellingen en ondernemingen die als publieke dienst kabelbaanvervoer van personen verzorgen”.

De hierboven gedeeltelijk aangehaalde richtlijn is omgezet bij d. lgs. nr. 26/2007 betreffende „Uitvoering van richtlijn 2003/96/EG tot herstructurering van de communautaire regeling voor de belasting van energieproducten en elektriciteit”. Artikel 6 van deze regeling luidt als volgt.

Artikel 6 (Accijnstarief voor gasolie gebruikt als brandstof): „1. Het accijnstarief voor als brandstof gebruikte gasolie bedoeld in bijlage I bij de geconsolideerde tekst van de wettelijke bepalingen inzake de belastingen op de productie en het verbruik en de bijbehorende strafrechtelijke en administratieve sancties, zoals opgenomen in d. lgs. nr. 504 van 26 oktober 1995, zoals gewijzigd, wordt verhoogd tot 423,00 EUR per duizend liter product. 2. Voor de entiteiten bedoeld in artikel 5, leden 1 en 2, van d.l. nr. 452 van 28 december 2001, met wijzigingen omgezet in wet nr. 16 van 27 februari 2002, worden de meerkosten als gevolg van het in lid 1 bepaalde teruggegeven, onder meer door middel van de in artikel 17 van d. lgs. nr. 241 van 9 juli 1997, zoals gewijzigd, bedoelde verrekening, na aangifte bij de bevoegde kantoren van de Agenzia delle Dogane, op de wijze en met de gevolgen bedoeld in de regeling van de fiscale facilitering van goederenvervoerders bedoeld in decreto del Presidente della Repubblica (presidentieel decreet) nr. 277 van 9 juni 2000. Deze gevolgen zijn ook van belang met het oog op de bepalingen die zijn opgenomen in titel I van d. lgs. nr. 446 van 15 december 1997. Inwerkingtreding van de bepalingen in het onderhavige lid is afhankelijk van de voorafgaande goedkeuring door de Europese Commissie overeenkomstig artikel 88, lid 3, van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap [OMISSIS]” *[alinea die niet relevant is voor de prejudiciële vragen]*

[Or. 5]

Verder bepaalt artikel 24 ter, met als opschrift „*Commerciële gasolie*”, van d. lgs. nr. 504/1995, ingevoegd bij artikel 4 ter, lid 1, onder f), van d.l. nr. 193/2016 van 22 oktober 2016, dat van kracht is sinds 3 december 2016, met wijzigingen omgezet in wet nr. 225 van 1 december 2016, het volgende:

„1. Commerciële gasolie die als brandstof wordt gebruikt, is onderworpen aan accijns met toepassing van het tarief dat voor dit gebruik bepaald is in punt 4 bis van tabel A bij de onderhavige geconsolideerde tekst.

2. Onder als brandstof gebruikte commerciële gasolie wordt verstaan de gasolie die aangewend wordt door voertuigen, met uitzondering van voertuigen die in categorie euro 2 of lager vallen, die worden gebruikt door de eigenaar of

krachtens een andere titel die exclusieve beschikbaarheid garandeert, voor de volgende doeleinden:

a) goederenvervoer met voertuigen met een totale maximummassa die gelijk is aan of hoger is dan 7,5 ton, uitgevoerd door:

[OMISSIS] *[lijst van diverse typen goederenvervoerders]*

b) personenvervoer uitgevoerd door:

1) lokale publieke instellingen of publieke ondernemingen die vervoer verzorgen als bedoeld in d. lgs. nr. 422 van 19 november 1997 en in de regionale uitvoeringswetten daarvan;

2) ondernemingen die interregionale busvervoerdiensten verrichten met een concessie van de centrale overheid als bedoeld in d. lgs. nr. 285 van 21 november 2005;

3) ondernemingen die busvervoerdiensten verrichten met een regionale of lokale concessie als bedoeld in d.l. nr. 422 van 19 november 1997;

4) ondernemingen die reguliere busvervoerdiensten verrichten binnen de Gemeenschap als bedoeld in verordening (EG) nr. 1073/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 21 oktober 2009.

3. Als commerciële gasolie wordt eveneens beschouwd de gasolie die gebruikt wordt voor personenvervoer uitgevoerd door publieke instellingen of door bedrijven die als publieke dienst kabelbaanvervoer verzorgen.

4. Het bedrag van de teruggave van kosten die het gevolg zijn van de hogere accijns geheven over commerciële gasolie is gelijk aan het verschil tussen het accijnstarief voor gasolie die als brandstof wordt gebruikt, als bedoeld in bijlage I, en het tarief in lid 1 van het onderhavige artikel. Met het oog op deze teruggaaf dienen de in de leden 2 en 3 bedoelde entiteiten binnen een maand na afloop van elk kalenderkwartaal waarin commerciële gasolie is verbruikt bij het bevoegde kantoor van de Agenzia delle Dogane e dei Monopoli een aangifte in.

5. Het krediet in de zin van lid 4 van het onderhavige artikel wordt door middel van de in artikel 17 van d. lgs. nr. 241 van 9 juli 1997 bedoelde verrekening vóór 31 december van het kalenderjaar volgend op het jaar waarin het krediet is ontstaan toegekend bij toewijzingsbesluit of door verstrijken van de termijn van zestig dagen na ontvangst van de aangifte.

6. Als alternatief voor het bepaalde in lid 5 kan het overeenkomstig lid 4 toekomende krediet worden uitbetaald”.

Feitenrechtspraak en andere nationale en supranationale standpunten over deze kwestie

[Or. 6]

De CTP Brescia [OMISSIS] heeft het verzoek om teruggaaf dat was ingediend door een onderneming voor personenvervoer met verhuur van voertuigen met chauffeur toegewezen en het aangehaalde artikel 24 ter buiten toepassing gelaten op grond dat die bepaling restrictiever zou zijn dan de in het aangehaalde artikel 7 van richtlijn 2003/96/EG opgenomen bepaling, waarin voorzien wordt in de mogelijkheid van verlaging van het accijnstarief voor gasolie die gebruikt wordt voor geregeld of occasioneel personenvervoer zonder beperking van de kring van gebruikers van gasolie voor commercieel gebruik.

Een dergelijke opvatting komt ook naar voren in de uitspraak van de CTP Pavia [OMISSIS].

Tot een andere oplossing is echter de CTP Firenze [OMISSIS] gekomen [die geoordeeld heeft] dat „de mogelijkheid om op verschillende wijzen vorm te geven aan teruggaaf (zolang de lidstaat de minimumbelastingniveaus voor gasolie hanteert die door de richtlijn worden voorgeschreven) en aan faciliterende maatregelen, aan de discretionaire bevoegdheid van de lidstaat wordt overgelaten, daar er geen enkele communautaire regel bestaat die de lidstaten verplicht om de fiscale voordelen in de vorm van een teruggaaf toe te passen”. Daaraan wordt nog toegevoegd dat artikel 7 van de richtlijn geen definitie bevat die overeenkomt met de definitie van gasoliën zoals opgenomen in het aangehaalde artikel 24 ter; „terwijl de communautaire regeling de minimumbelastingniveaus vaststelt, heeft de aangehaalde interne regeling – op basis van de middelen die Italië als lidstaat ter beschikking staan – daarentegen betrekking op teruggave van hetgeen aan belasting is betaald voor bepaalde categorieën entiteiten die een bijzonder maatschappelijk en publiek nut hebben”. Ten slotte bevat artikel 7 geen definitie van gasolie voor commercieel gebruik met het oog op de toepassing van minimumbelastingniveaus, zoals bepaald in artikel 4 van richtlijn 2003/96/EG, dat luidt: „De belastingniveaus die de lidstaten toepassen op de in artikel 2 genoemde energieproducten en op elektriciteit, mogen niet onder de bij deze richtlijn voorgeschreven minimumbelastingniveaus liggen”.

De Europese Commissie heeft, met haar e-mailbericht en ook met de door verzoekende partij in het onderhavige geding overgelegde nota, aldus bevestigd: „De term *commerciële gasolie gebruikt voor voortbeweging* wordt gedefinieerd in artikel 7 [lid 3] van richtlijn 2003/96/EG en moet in de nationale wetgeving worden omgezet zoals deze in de richtlijn is gedefinieerd.[”] [OMISSIS]

Er moet nog op worden gewezen dat de minister van Economische Zaken en Financiën [OMISSIS] op het standpunt staat dat artikel 7 van richtlijn 2003/96/EG slechts een keuzerecht biedt om commerciële gasolie op een specifieke manier te behandelen, dat uiteraard ten uitvoer moet worden gelegd op de wijzen die door

de lidstaten in overeenstemming wordt geacht met hun juridische stelsel, aangezien er geen sprake is van een verplichting tot integrale omzetting [OMISSIS].

Aan het Hof van Justitie krachtens artikel 267 VWEU voor te leggen vraag

[Or. 7]

De uiteenlopende oplossingen die tot nu toe zijn gekozen door de belastingrechters in eerste aanleg die zich met de kwestie hebben beziggehouden, maakt tussenkomst van het Hof van Justitie noodzakelijk om een *erga omnes* bindende uitlegging van het EU-recht te geven.

De noodzaak doet zich derhalve voor van de zijde van het Hof van Justitie te verduidelijken of de voornoemde communautaire richtlijn – in verband met hetgeen in de overwegingen 18 tot en met 20 wordt aangegeven en met het oog op de functionele en letterlijke uitlegging van artikel 7, maar ook van het totale Unierechtelijke kader – een of meer bepalingen met rechtstreekse werking voor de regelingen van de lidstaten inhoudt, om enerzijds te bepalen of particuliere entiteiten die gasolie voor commercieel gebruik gebruiken een - rechtstreeks werkend - recht hebben op teruggaaf van te veel betaalde accijns, ook als zij particulier vervoer verzorgen door middel van verhuur met chauffeur, en anderzijds te bepalen of deze bepalingen in strijd zijn met de interne regeling, voor zover de nationale wetgever de categorie rechtssubjecten beperkt heeft die bij gebruikmaking van gasolie voor commercieel gebruik niet kunnen profiteren van het fiscaal voordeel dat bestaat in een lager tarief dan de referentie-accijns.

De opvatting van de Agenzia delle Dogane die inhoudt dat de bepaling van het Europese recht geen directe werking heeft en dat de lidstaten de discretionaire bevoegdheid hebben om de fiscale facilitering en het recht op teruggaaf in te voeren, zou niet doorslaggevend kunnen blijken, als alleen al in ogenschouw wordt genomen dat de betreffende bepaling in de richtlijn in kwestie (althans voor zover het het aangehaalde artikel 7 betreft) weliswaar in feite de afzonderlijke staten de discretionaire bevoegdheid laat om onderscheid te maken tussen commercieel en niet-commercieel gebruik, maar hun niet diezelfde vrije ruimte lijkt te laten als zij besluiten de in artikel 7, onder a) en b) geregelde categorie gasolie voor commercieel gebruik in te voeren, daar zij zich moeten schikken naar de daar gegeven kwalificatie van gasolie voor commercieel gebruik en naar het daaruit voortvloeiende belastingniveau dat op intern niveau geregeld is.

In dit perspectief wordt nu het verschil duidelijk tussen artikel 7, onder a) en b), van de richtlijn – waar, voor zover hier van belang, de gevallen worden genoemd van „het vervoer van *personen*, geregeld of *occasioneel*” – en het interne recht, waarin het voordeel van de accijnsvermindering, ook na de inwerkingtreding van richtlijn 2003/96/EG, nog afhankelijk wordt gesteld van de bijzondere kwalificatie van de entiteiten die gebruik maken van gasolie voor commercieel gebruik. Dat verschil is blijven bestaan in artikel 24 ter van d.lgs. nr. 504/1995, waarin

expliciet een classificatie is opgenomen van entiteiten die alleen als gebruikers van gasolie voor commercieel gebruik kunnen worden beschouwd als ze bepaalde doeleinden realiseren, waaronder niet begrepen is het gebruik van gasolie voor personenvervoer door wie bussen met chauffeur verhuurt.

Nu er door het Hof van Justitie nog geen uitspraken over deze kwestie zijn gedaan, staat het aan het Hof de normatieve reikwijdte van de EU-bepaling te verduidelijken en te toetsen of deze bepaling verenigbaar is met het nationale recht en, met name, of de inhoud van het aangehaalde artikel 7 van de richtlijn voldoende nauwkeurig en onvoorwaardelijk is, zodat het rechtstreeks door een particulier jegens de autoriteiten van de lidstaat in kwestie kan worden ingeroepen.

Indien namelijk geoordeeld moet worden dat de EU-bepaling rechtstreekse werking heeft ten aanzien van de Staat, kan deze bezwaarlijk met een dergelijke bepaling van het interne recht verenigbaar worden geacht, wanneer de Italiaanse Staat het recht op teruggaaf, zoals geregeld in lid 4 van artikel 24 ter van d.lgs. nr. 504/1995, expliciet heeft ingevoerd als procedure om de hogere accijns betaald voor commerciële gasolie te recupereren.

Ten slotte is het nodig dat het Hof van Justitie verduidelijkt of de discretionaire bevoegdheid waaraan lid 2 van artikel 7 van richtlijn 2003/96/EG refereert („De lidstaten mogen onderscheid maken tussen **[Or. 8]** commerciële en niet-commerciële aanwending van gasolie gebruikt voor voortbeweging, op voorwaarde dat de communautaire minimumbelastingniveaus gerespecteerd worden en het belastingniveau voor commerciële gasolie gebruikt voor voortbeweging niet onder het op 1 januari 2003 geldende nationale belastingniveau daalt”) meebrengt dat de bepaling die onder gasolie voor commercieel gebruik ook verstaat gasolie die bestemd is voor „occasioneel vervoer van personen”, niet rechtstreeks werkt noch onvoorwaardelijk is.

Derhalve worden de volgende prejudiciële vragen geformuleerd:

Moet artikel 7 van richtlijn 2003/96/EG aldus worden uitgelegd dat alle ondernemingen en entiteiten, publiek of privaat, die werkzaam zijn in de sector personenvervoer per bus, inclusief de verhuur van bussen met chauffeur, binnen de werkingssfeer ervan vallen, en staat deze bepaling in de weg aan de interne regeling ter omzetting van de richtlijn, voor zover daarin degenen die als bedrijfsactiviteit bussen met chauffeur verhuren niet zijn opgenomen onder de entiteiten die gebruikmaken van gasolie voor commercieel gebruik?

Brengt de aan de staten verleende discretionaire bevoegdheid, waaraan artikel 7, lid 2, van richtlijn 2003/96/EG refereert („De lidstaten mogen onderscheid maken tussen commerciële en niet-commerciële aanwending van gasolie gebruikt voor voortbeweging, op voorwaarde dat de communautaire minimumbelastingniveaus gerespecteerd worden en het belastingniveau voor commerciële gasolie gebruikt voor voortbeweging niet onder het op 1 januari 2003 geldende nationale

belastingniveau daalt”), mee dat de bepaling die onder gasolie voor commercieel gebruik ook verstaat gasolie die bestemd is voor „occasioneel vervoer van personen”, niet rechtstreeks werkt noch onvoorwaardelijk is?

Is de inhoud van artikel 7 voldoende nauwkeurig en onvoorwaardelijk, zodat het rechtstreeks door een particulier kan worden ingeroepen jegens de autoriteiten van de lidstaat in kwestie?

Belang van de prejudiciële verwijzing

Het belang van het verzoek om uitlegging aan het Hof van Justitie lijkt niet voor discussie vatbaar, aangezien het voorwerp van het bij deze CTP ingestelde beroep betrekking heeft op het in het vooruitzicht gestelde recht op teruggaaf van de accijns die betaald is voor het verbruik van gasolie in de veronderstelling dat dit recht van toepassing is op de verzoekende onderneming die bussen verhuurt met chauffeur, op basis van artikel 7 van richtlijn 2003/96/EG. De Agenzia delle Dogane heeft dat recht uitgesloten door in het weigeringsbesluit te beslissen dat „de bedrijfsactiviteit van busverhuur met chauffeur zoals door deze firma wordt uitgeoefend, in geen van de in de geldende belastingbepalingen opgenomen categorieën valt”.

Krachtens artikel 267 VWEU wordt de behandeling van het onderhavige geding geschorst in afwachting van de beslissing van het Hof van Justitie.

DICTUM

Gelet op artikel 267, lid 3, van het Verdrag inzake de werking van de Europese Unie wordt het Hof van Justitie van de Europese Unie verzocht om een prejudiciële beslissing over de hierboven in de motivering vermelde vraag van uitlegging van het recht van de Europese Unie.

De procedure wordt geschorst. [OMISSIS]

[Or. 9]

[OMISSIS]

Palermo, 13 juli 2018

[OMISSIS]